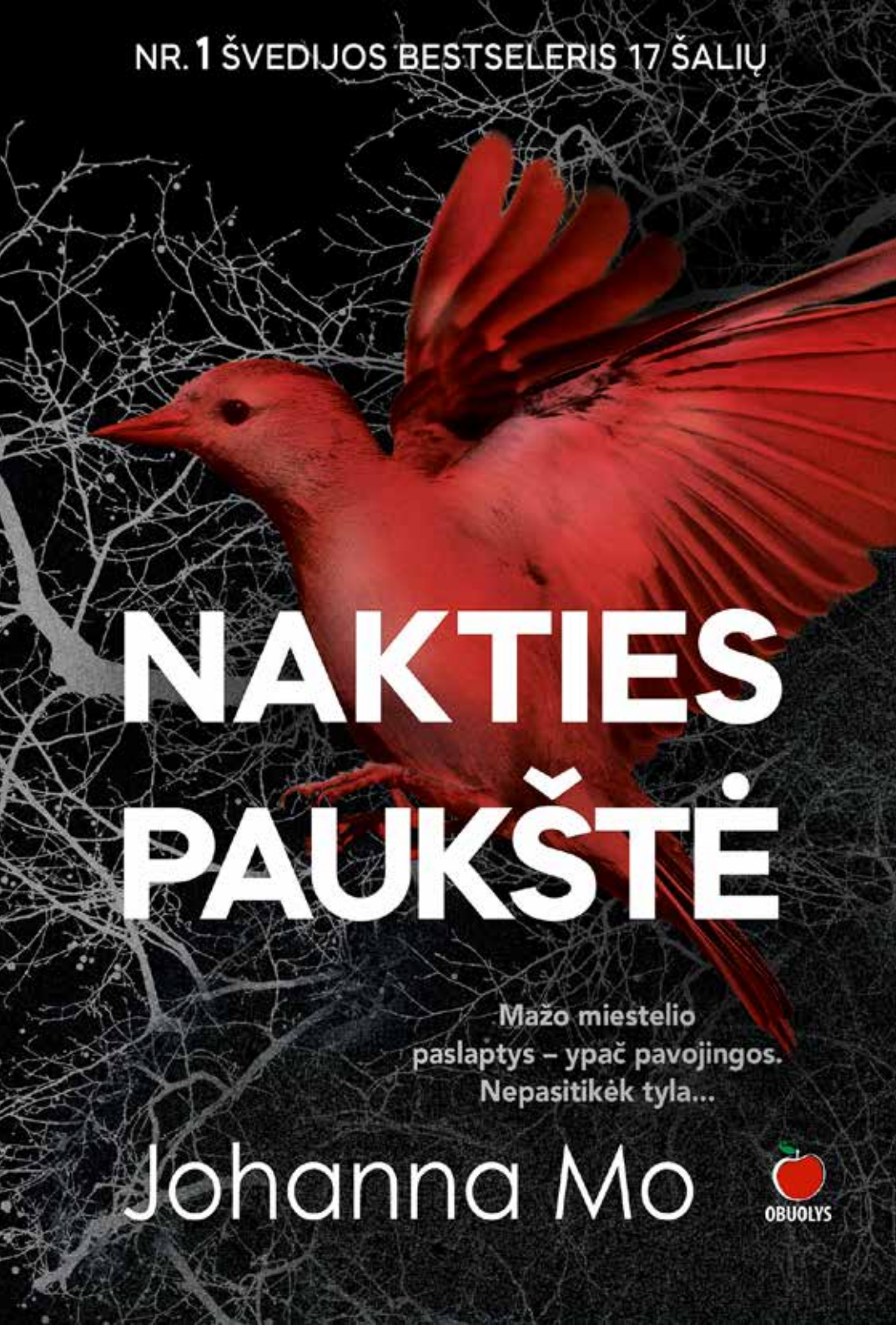

NR. 1 ŠVEDIJOS BESTSELERIS 17 ŠALIŲ

A vibrant red bird is shown in mid-flight, its wings spread wide, against a dark, textured background of white, bare branches. The bird's feathers are a deep, saturated red, and its beak is pointed forward. The overall mood is mysterious and evocative.

NAKTIES PAUKŠTĖ

Mažo miestelio
paslaptys – ypač pavojingos.
Nepasitikėk tylai...

Johanna Mo

Johanna Mo

NAKTIES PAUKŠTĖ

Romanas

Vertė
JURGA DIRSYTĖ

PASKUTINĖ DIENA

Žengęs dar keturis žingsnius jis vėl atsisuka. Tyla už nugaros nekelia pasitikėjimo. Girdisi tik čirpiantys svirpliai – nei mašinų, nei paukščių. Jis ilgisi nakties paukštės, kurios aukštas, judrus čiulbėjimas saugo nuo tamsos. Šešėlis pakelėje priverčia krūptelėti ir jis pajunta stiprėjantį sulaužyto šonkaulio skausmą.

Tai tik krūmas.

Tamsoje pilna besimainančių siluetų, kurie artėdami šoka vis greičiau. Darosi sunku kvėpuoti. Gal lūžęs šonkaulis pažeidė plaučius?

Pagaliau jis pamato šviesą. Mažytis taškelis pamažu įgauna kvadrato formą. Plyšta galva, nežmoniškai pykina, tačiau jis stengiasi nenuleisti akių nuo trūkčiojančios šviesos. Būtent ten reikia eiti.

Pačios kojos jį neša. Krenta ant kelių, tačiau dar spėja pasiremti rankomis. Burnoje pajunta aitrų tulžies skonį. Toks jausmas, kad kažkas į krūtinę smogė kumščiu, sukišo jį vidun ir ėmė versti viską aukštyn kojom.

Norisi taip ir likti gulėti ant žemės, bet juk jau visai arti.

Jis šiaip ne taip atsistoja ant kojų ir nusivirduliuoja pirmyn. Už nugaros pasigirsta trakstelėjimas. Žingsniai? Ne, tikriausiai koks gyvūnas.

Šviesoje kažkas sujuda, ir jis stabteli. Žiūri, tačiau nieko nemato.
Tarsi akys nenorėtų perduoti jam vaizdo.

Kodėl?

Klausimas draskyte drasko kūną, žemė slysta iš po kojų. Viskas
tuoj sugrius.

TREČIADIENIS,
GEGUŽĒS 15 DIENA

I SKYRIUS

Hana Dunker nusileido žvyrkeliu iki geležinių vartų. Atveriami jie girgžtelėjo, tarsi mėgintų prieštarauti. Sąrašas daiktų, kuriuos reikia sutaisyti, vis ilgėjo ir ilgėjo. Į baltą namelį mėlynais papuošimais ji įsikėlė kiek daugiau nei prieš mėnesį. Namas stovėjo nedidelio Klevos kaimelio pakraštyje ir buvo mažytis, ne daugiau kaip penkiasdešimties kvadratinų metrų. Hana užaugo kitoje salos pusėje, rytinėje Elando dalyje, tačiau grįžti ten net nesvarstė. Jei grįžtų, amžiams liktų tik Larso Dunkerio dukra.

Praėjusį rudenį Larsas pagaliau numirė nuo alkoholizmo, ir Hana turėjo viena ištuštinti vaikystės namus. Būtent tada ji suprato, ko nori. Važiuodama per tiltą Hana pirmąkart per daugybę metų pajuto stiprų ilgesį. Ilgesį viskam, ko trūko Stokholme. Jos vieta buvo Elande.

Prieš pirkdama namą Hana gerai neapgalvojo ir nesuprato, kiek daug darbo reikės įdėti. Tačiau tai geriausia, ką galėjo įpirkti. Priėmusi sprendimą sugrįžti į salą ji tiesiog degė nekantrumu kuo greičiau persikelti. Per tris savaites pardavusi butą Stokholmo pakraštyje, Hana nusipirko namą ir susirado naują darbą.

Ir tik tada paskambino savo broliui Kristoferiui į Londoną.

– Tau rimtai kažkas negerai, – sušvokštė jis.

Tokios reakcijos Hana ir tikėjosi.

Nuo tada jie nebesikalbėjo. Taip, Hanai išsprūdo keli grubūs žodžiai, tačiau buvo susikaupe šitiek pykčio. Juk Kristoferis net nepasirodė laidotuvėse ir jai vienai paliko sutvarkyti ir ištuštinti namą, kuriame abu užaugo. Tarp jų tebuvo vienų metų skirtumas, vienu tarpu jie buvo tarsi dvyniai.

Jau nuo pirmojo ryto naujuose namuose Hana susikūrė ritualą: kasryt nusileisdavo iki paplūdimio už septynių šimtų metrų. O pakeliui, už kokių penkiasdešimties metrų, praeidavo mažiausiai du kart didesnį, pilkų akmenų Ingridos namą.

Tą rytą Ingrida užsimerkusi sėdėjo supamojoje kėdėje savo sode. Jos plaukai pražilę, oda susiraukšlėjusi. Kojas laikė po apklotu. Neįtikėtina, kokia Ingrida panaši į Hanos senelę, kuri dėl suprastėjusios atminties dabar beveik taip pat leido dienas.

Hana mėgino prasmukti nepastebėta, nes tą akimirką nebuvo nusiteikusi šnekėti, netgi su Ingrida. Tačiau senoji moteris atsimerkė, ir panašumas su senele iškart išgaravo. Senelės akys buvo žalsvai melsvos, o Ingridos – tamsiai rudos ir žvitrios. Sode ji tikriausiai laukė Hanos. Iš kitos namo pusės atsiverdavo daug gražesnis vaizdas su bekraščiais laukais, o šioje pusėje kraštovaizdis pilkas ir atšiaurus. Bet Ingridai labiau rūpėjo kaimynai, o ne vaizdas pro langus.

Ingrida atsistojusi žengė pirmyn, nuo kojų numesdama apklotą.
– Labas, – pasisveikino ji. – Šiandien svarbi diena.

Hana linktelėjo. Šiandien pirmoji jos, kaip tyrėjos, darbo diena Kalmaro policijoje. Ji tirs rimtus nusikaltimus, įvykdytus Kalmaro grafystėje, rytinėje Smolando provincijos dalyje bei Elando saloje. Naujasis Hanos viršininkas Uvė Hultmarkas norėjo, kad jos darbo pradžia būtų kuo lengvesnė, ir liepė pradėti dirbti nuo trečiadienio.

Kodėl Uvė pasamdė Haną, turint galvoje jų praeitį? Hana niekaip nesuprato ir dėl to nerimavo: gal vyko kažkas, ko ji nesuprato?

– Tiesiog nesivelk į ginčus ir viskas bus gerai, – patarė Ingrida.

Pagal ją, ginčytis yra bene blogiausia, ką žmogus gali padaryti.

Praėjus porai dienų po Hanos atvykimo, Ingrida pasibeldė į duris, laikydama ką tik iškeptų sausainių dėžutę. Hana norėjo persimesti keliais žodžiais tarpduryje, tačiau Ingrida įsiprašė į svečius išgerti arbatos su sausainiais. Paprastos juodosios arbatos – nieko ištaigingo.

– Tai štai, ką norėjai nuslėpti, – pamačiusi netvarką viduje prunkštelėjo ji.

Tas Ingridos atvirumas pralaužė ledus.

Lygiai tokia pati buvo ir Hanos močiutė. Be jos ji vargu ar būtų išgyvenusi.

Po poros minučių Hana išgirdo visą kaimynės gyvenimo istoriją. Pasirodo, Ingridos pavardė – Matson, o po ilgų bandymų ji, būdama trisdešimt šešerių, susilaukė sūnaus. Dabar jis valdo ūkį, paveldėtą iš Ingridos tėvo. Taip pat ji turi tris vaikaičius – du vyresnieji lanko Linšiopingo ir Umėjo universitetus, o jaunėlis vienuolikmetis gimė su Dauno sindromu. Dar – Ingridai vis neduoda ramybės jos klubo sąnarys. Hana tiek neatviravo. Pokalbio metu atskleidė tik savo pavardę, tačiau tik tada, kai Ingrida tiesiai šviesiai paklausė.

– Vadinasi, tu Larso dukra?

Hana linktelėjo, ir daugiau jos apie tai nešnekėjo. Tačiau akimirką rudosios Ingridos akys prisipildė atjautos. Gal Hanai tikrai reikėtų pasekti Kristoferio pavyzdžiu ir pasikeisti pavardę? Pasiėmęs žmonos pavardę jis tapo Baksteriu. Tačiau Hana taip nenorėjo – juk ji nepadarė nieko blogo.

– Ką šiandien veiksi? – paklausė Hana.

– Šiandien trečiadienis, – atsakė Ingrida. – Visada autobusu nuvažiuoju į Miorbilongą ir pastatau lažybose už V65.

Pamačiusi pasimetusį Hanos veidą ji iškart pridėjo:

– Tai žirgų su kinkiniais lenktynės.

Hana mandagiai užbaigė pokalbį, pasakydama, kad jos laukia susitikimas, ir nuėjo link Klevos paplūdimio kelio. Pakelėje, mažame žemės lopinėlyje, stovėjo tik du namai. Viename gyveno šeima su mažais vaikais, o kitas atrodė tuščias. Galbūt savininkai atvažiuodavo tik vasarą. Kai antrąkart apsilankė pas Haną svečiuose, Ingrida daug papasakojo apie Klevos gyventojus, kurių buvo ne daugiau nei trisdešimt. Tačiau gyvenančių šalia pakrantės kelio beveik neminėjo. Daugiausiai kalbėjo apie Jorgeną iš Stokholmo, kuris su žmona atvyko į salą prieš kelerius metus ir mėgdavo skūstis viskuo: nuo arklių mėšlo ant kelio iki žmonių, tinkamai neprižiūrinčių savo namus.

– Prakeiktas burbeklis, – pasakė Ingrida. – Aš tikrai nepulsiu pirkti naujų daiktų, jei senieji vis dar tarnauja. Ir vien dėl to, kad taip pasakė kažkoks niurzga miestietis.

Nors Hana daugybę metų pragyveno sostinėje, Ingrida vis tiek laikė ją salos gyventoja. Ir, pasak Ingridos, Hanos atvykimo visi maloniai laukė – juk tai policijos pareigūnė.

Hanai paplūdimio kelio kraštovaizdis atrodė tipiškas Elandui: tiesutėliai žvyrkeliai, apsupti javų laukų, kuriuose padrikai priaugę mažų pašarinių kukurūzų ir kitų augalų, – jų Hanai atpažinti nepavyko. Pikržolės grioviuose stiebėsi taip aukštai, kad beveik užgožė žemas, iš akmenų pastatytas sienas. O už kelių šimtų metrų matėsi augantys medžiai, tarsi žadantys ką nors geresnio. Tiesiai už jų – Kalmaro sąsiauris.

Artėjant prie medžių, aitrų patręštos žemės kvapą pakeitė pušų, sumišusių su jūržolėmis, dvelksmas. Hana atlošė galvą ir leido vėjui glostyti veidą. Ji šitaip to pasiilgo. Stokholme Hana gyveno ankštame penkiaaukščiame name, apsupta žmonių, kurių nė nepažinojo, o Elande pagaliau pajuto, kad gali kvėpuoti.

Už kelių metrų pro medžių šakas matėsi mėlyni sąsiaurio vandens ruožai, kurie su kiekvienu žingsniu vis plėtėsi. Hana kirto nedidelę mašinų stovėjimo aikštelę žvyrkelio pabaigoje ir pasuko pietų pusėn, palikdama paplūdimį nuošalyje. Buvo ankstyvas rytas, o ir maudymosi sezonas dar neprasidėjęs. Tačiau Hana nenorėjo rizikuoti ko nors sutikti. Pasisveikindama ji linktelėjo besitartinančiam senukui su labradoru.

Gal vertėtų įsigyti šunį? Taip, darbe Hana praleistų visą dieną, tačiau ji įtarė, kad Ingrida su mielu noru prižiūrėtų šunį. Kaip aštuoniasdešimt vienerių, ji gyveno neįtikėtinai aktyviai, o sąnario problemos neatrodė labai rimtos.

Geriau ne. Hanai visai nepatiko šunys. Be to, saloje ji net nesijautė labai vieniša, nepaisant to, kad be Ingridos neturėjo su kuo pasikalbėti. O Stokholme neliko žmonių, su kuriais Hana norėtų palaikyti ryšį. Tikrai ne su Fabianu.

Paėjusi takeliu kiek toliau, Hana sustojo pažvelgti į Kalmaro sąsiaurį ir įkvėpė jūržolių ir druskos kvapų prisotinto oro. Šalia medžių, sulinkusių nuo vėjo, gulėjo apversta irklavimo valtis, gerokai apsilupusiais baltais dažais. Hanai labiau patiko vaizdas, atsiveriantis iš kitos salos pusės: ten jūra susilieja su, regis, begaliniu horizontu. Iš čia, kur dabar stovėjo, Hana galėjo įžvelgti žemyninę dalį. Ingrida ne vienintelė tvirtai tikėjo, kad visos problemos – iš ten, o ne iš salos vietinių gyventojų. Hana tiesiog pašiurpo, kai sugrįžusi pervertė

Elando laikraštį. Ketvirtajame puslapyje rado du straipsnius apie įvykdytus nusikaltimus, ir abiejuose buvo pabrėžiama, jog nusikaltėliai – žemyno gyventojai.

Staiga Haną užplūdo ilgesys – priminė tą jausmą, patirtą ant tilto praėjusį rudenį. Hana troško gyvenimo, kuris jos iš lėto nebedusintų.

Paskutinį kartą iš tikro laiminga jautėsi būdama dvylikos.

Hanos pirštai nuslydo po švarko ir megztinio rankovėmis. Nereikėjo matyti tatuiruotės, kad galėtų ją pajusti; po juodu rašalu tarsi plazdantis paukštelis tvinkčiojo pulsas. Toks prisilietimas visada nuramindavo.

Jei nori atvykti į policijos nuovadą laiku, Hana jau turėtų važiuoti, tačiau ji sunkiai prisivertė pajudėti. Reikėjo susitikti su Uve Hultmarku, o paskui prisijungti prie rytinio susirinkimo. Labiausiai Hana nervinosi dėl pirmosios dalies. Paskutinį kartą akis į akį kalbėjosi su Uve Hultmarku būdama devyniolikos apklausoje dėl tėvo. Dėl to, ką, pasak Uvės, jos tėvas padarė.

Tau rimtai kažkas negerai.

Prisiminusi Kristoferio žodžius Hana ėmė nerimauti. Kas, jei jis neklydo? O tai, ką sušvokštė prieš padėdamas ragelį, tiesa?

Tu net neįsivaizduoji, kur veliesi. Viską sugadinsi.

2 SKYRIUS

– Pusryčiai! – sušuko Rebeka Forslund.

Ji pabeldė į duris, virš kurių kabėjo vyresniajam broliui skirtas Molės piešinys su vienu aragiu.

Nuskausminamieji apmalšino galvos skausmą, ir dabar Rebeka jautė tik nestiprų pulsavimą, tačiau pykinimas nepraėjo. Praėjusią naktį ji beveik nesumerkė akių, o nerimą tik dar labiau aštrino iš organizmo besišalinantis alkoholis. Iš pradžių Rebeka mėgino ramiai gulėti ir netrukdyti Peteriui, tačiau paryčiais iššliūkino iš lovos ir palindo po karštu dušu. Ryte, suskambus jo žadintuvui, Rebeka apsimetė mieganti. Vėliau pasigirdo ir jos žadintuvas. Nors ir nemiegojo, atsikėlė sunkiai. Rytais Joelis tiesiog nepakęsdavo skubėti, todėl tikrai nebūtų apsidžiaugęs, pažadintas likus vos pusvalandžiui iki autobuso. Trečiadieniais jo pamokos prasidėdavo po devintos.

Nelaukdama atsakymo Rebeka pravėrė duris. Joelis visada labai kietai miegodavo. Prieš kelias naktis, užsidegus Gerdo garažui, atvažiavo sirenomis kaukianti gaisrinė. Ir visame Gordbyje Joelis tikriausiai vienintelis neprabudo. Laimei, ugnis neišsiplėtė.

Kambarys atsidavė prakaitu, hormonais ir bjauriais smilkalais, kuriuos Joelis užsispyrė deginti. Patraukusi užuolaidas Rebeka pravėrė langą ir įkvėpė gaivaus, vėsaus oro. Anksčiau ji net neįsivaizdavo, ką reiškia auginti paauglį. Kartais Joelis atrodydavo paniuręs, tačiau

viską laikydavo savyje, o laiką leisdavo palinkęs ties piešimo sąsiuvinui arba spoksodamas į kompiuterį. Beveik visada padarydavo, ko buvo prašomas, ir Rebekai nereikėdavo priekaištauti dėl namų darbų ar ant žemės numestų drabužių. Tačiau ji nuolat nerimavo, kad Joelis taip ir liks namisėda. Kad nesugebės gyventi tikrame pasaulyje. Vidinė berniuko tamsa kėlė baimę.

Rebeka atsisuko ir akimirką sustingo, mėgindama suvokti, ką pamatė. Joelio lova buvo tuščia. Vidury kaip visada gulėjo sujaukta antklodė. Rebeka nenorėjo brukti vaikams taisyklių, kurių laikytis negalėtų pati, beje, buvo girdėjusi, kad patalinės blakės daug labiau mėgsta tvarkingai paklotas lovas. Todėl liepdavo susitvarkyti tik jei aplankydavo svečiai.

Rebeka akimirksniu mintimis atsidūrė dienos išvakarėse. Visi kartu jie vakarieniavo pas Gabrielį ir Ulriką. Rebekos šeima darbo dienos vakarus leisdavo namie, tačiau tą vakarą Gabrielis šventė keturiasdešimtmetį ir pakvietė kartu išbandyti Ulrikos padovanotą kepsninę.

Prisiminusi Gabrielį Rebeka akimirkai sustingo, tačiau labai greitai nustūmė tas mintis į šoną. Per skaudu apie jį galvoti. Joelis parvedė Molę namo ir apie devintą paguldė ją miegoti. Po kelių valandų su Peteriu grįžusi Rebeka užmetė akį į abu vaikus. Lovoje matėsi ne tik lieso Joelio kūno kontūrai: ji aiškiai prisiminė ir susivėlusius tamsius plaukus. Bet dabar jo lova tuščia. Kaip suprasti? Joelis negalėjo išsliūkinti naktį – juk kitą dieną turėjo eiti į mokyklą.

Apimta vis didesnio nerimo Rebeka laiptais žemyn nulėkė į virtuvę. Molė pajuto mamos nuotaiką ir, pakėlusį galvą nuo dribsnių dubenėlio, paklausė:

– Nori, kad jį pažadinčiau?

Kartais Rebeka nusiųsdavo Molę pažadinti Joelio. Rytais jis būdavo tikras nenuorama, tačiau mažajai sesutei beveik visada pavykdavo pakelti brolių iš lovos. Joelį su Mole skyrė devyni metai, ir jie dažnai pešdavosi. Kartais Rebeka norėdavo būti sutikusi Peterį anksčiau – taip jis atstotų tėvą abiem vaikams.

Reikia paskambinti Peteriui. Prieš valandą jis išvyko į Kastlesą. Ten jauna pora, ketinanti kraustyti anksčiau birželį, pasamdė jį atnaujinti vasarnamio virtuvę. Rebeka abejojo, kad Joelis galėjo išsliūinti po ketvirtos ryto, ir apskritai. Kas žino – gal Peteris jį pavežė? Kartais, kai Joelis pramiegodavo ar mokykloje turėdavo būti anksčiau, jie važiuodavo automobiliu. O Miorbilonga juk pakeliui. Rebeka ėmė ieškoti telefono. Galėjo prisiekti, kad paliko jį ant virtuvinės spintelės.

– Mamytė? – kreipėsi Molė. – Joelis jau išvažiavo. Jam šiandien ekskursija su klase. Pamišau pasakyti.

Ji akivaizdžiai melavo.

– Noriu ir aš kartu!

Molė žiūrėjo, laukdama atsakymo, tačiau Rebeka tik papurtė galvą. Kur tas prakeiktas telefonas? Rausdamasi senų laikraščių krūvoje ji netyčia apvertė dribsnių dėžutę. Sukilo dar viena pykinimo banga, Rebeka gurkštelėjo iš stiklinės, kurioje buvo įsipylusi vandens nuskausminamiesiems. Pagaliau ji surado telefoną įprastoje vietoje – ant mikrobangų krosnelės.

Nuėjusi į verandą Rebeka paskambino Peteriui. Nenorėjo, kad Molė girdėtų. Po trijų signalų jis atsiliepė.

– Ar šį rytą pavežei Joelį?

– Ne, šiandien pamokos prasideda vėliau.

– Bent jau matei jį?

– Ne, kodėl klausai?

– Ryte, kai norėjau pažadinti, radau jo lovą tuščią.

Pasakius visa tai garsiai, Rebeką užplūdo baimė, ir ji ėmė kūkčioti.

– Esu tikras, kad Joelį kas nors tiesiog pavežė. Arba jis iškeliavo ankstesniu autobusu.

Peteris mėgino nuraminti žmoną, tačiau jo žodžiai veikė priešingai. Nebuvo jokio logiško paaiškinimo, kodėl Joelio lova tuščia. Jam nereikėjo paruošti nei namų darbų, nei grupinių projektų mokyklai, o tai – vienintelė priežastis išvažiuoti iš namų anksčiau.

– Bandei jam paskambinti?

– Tai žinoma! – atkirto Rebeka ir numetė ragelį.

Po velniais, kas jai negerai? Rebekai net nekilo mintis paskambinti Joeliui. Ji surinko sūnaus numerį, tačiau telefonas buvo išjungtas. Gal dėl to ir neskambino iš karto, nes nujautė. Šitaip Rebeka bandė pasiteisinti, juk nenorėjo jausti kaltės dėl to, kad buvo pagiringa, neišsimiegojusi ir emociškai nestabili. Rebeką prislėgė penkiolikos metų motinystės našta. Kad ir kaip stengtųsi, jos pastangų niekada nepakaks. Tačiau užuot paskendusi apmąstymuose, ji nusprendė paskambinti Joelio draugei Nadinai.

– Kada paskutinį kartą šnekėjai su Joeliu? – net nepasisveikinusi paklausė Rebeka.

– Vakar, o ką?

– Gal žinai, ką jis šiandien veiks?

Stojo tylą, kuri Rebekai reikšė dvejones.

– Na, tikriausiai eis į mokyklą, – atsakė Nadina.

Rebeka neturėjo jėgų ginčytis. Nadina galėjo suabejoti dėl daugybės priežasčių. Prieš trejus metus ji iš Gordbio persikėlė į žemyninę

Kalmaro dalį, tačiau vis dar buvo artimiausia Joelio draugė. Kartais Rebekai net kildavo įtarimas, jog jie pora, tačiau suprato – geriau to neklausti. Tiesą pasakius, ji tikėjosi, kad klysta. Joelis niekada nepasakojo, tačiau Rebeka žinojo, jog Nadina mažiausiai vieną kartą bandė nusižudyti. Dėl to ir persikraustė.

– Jei pamatysi jį, gal perduotum, kad man paskambintų?

– Būtinai.

Verandoje pasirodė Molė, užsidėjusi rožinę kuprinę su vienaragiais. Lauke dar vėsoka, ir striukė nepakenktų, tačiau aprengti dukros Rebeka nesivargino. Kaip ir paklausti, ar išsivalė dantis. Vis tiek pameluos. Rebeka paėmė Molę už rankos ir nusivedė link Gordbio mokyklos. Kelio ne daugiau kaip aštuoni šimtai metrų, tačiau ji neleidavo Molei eiti vienai: mergaitė per daug išsiblaškiusi. Be to, Rebeka nerimavo dėl pravažiuojančių mašinų, kurios neretai viršydavo greitį. Molė sukikeno.

– Kas jau tokio juokingo?

– Tu tikrai šitaip eisi į mokyklą?

Pažvelgusi žemyn Rebeka suprato, kad avėjo medines, kokiais septyniais dydžiais per dideles Peterio klumpes.

– Oi, – šyptelėjo.

Tačiau jos šypsena akimirksniu dingo dėl ramybės neduodančio klausimo: kur Joelis?

Jos praėjo gaisravietę. Iš garažo teliko galinė siena, o visa kita virto krūva kreivų lentų ir sijų, kurios priminė pagalbos prašančias rankas. Vis dar tvyrantis aitrus dūmų kvapas net sutraukė nosį. Nepaisant praėjusią naktį praūžusios audros, daugelis buvo įsitikinę, kad tai tyčinis padegimas. Šioje apylinkėje gaisrai – skaudi tema. Šestajame dešimtmetyje rytiniame Elande siautėjo piromanas, tačiau

policija nusikaltėlio taip ir nesugavo. O 2003 metais Estera Jensen žuvo liepsnose, kai kažkas padegė jos namą. Nuo 2005 iki 2012 metų šiaurinėje salos dalyje gaisruose sudegė dar šeši žmonės. Paskutinis to laikotarpio gaisras įvyko garaže, ir jis buvo panaudotas kaip priedanga dvigubai žmogžudystei.

Į garažą Molė net nežvilgtelėjo. Visą kelią pasakojo apie žaidimus, kuriuos žais per pertrauką. Kažką apie karalius ir riterius. Savaitgalį Molės dviračiui nuleido padangą, tačiau Rebeka dar neieškojo, kas jį sutaisytų. Ji vis pritariančiai sumurmėdavo, nors iš tikro nesiklausė.

Greitai apkabinusi mamą Molė nulėkė į geltoną mokyklos pastatą. Prieš trisdešimt metų ir Rebeka lankė šią mokyklą. Tada nebuvo tiek daug vaikų, bet visa kita beveik nepasikeitė. Rebeka stabtelėjo, nes nežinojo, ką daryti toliau.

– Labas!

Atsisukusi ji išvydo Ulriką, atvežusią Eliją. Berniukui rudenį sueis devyneri, ir mamos draugija jo jau nebedžiugino. Ulrika privertė sūnų apsikabinti ir tik tada leido jam eiti.

– Ačiū už praėjusį vakarą, – padėkojo Rebeka.

– Buvo tikrai smagu.

Nors vakar Ulrika taip pat nemažai išgėrė, ji, Rebekos nuomone, atrodė dauggeriau. Ryte Rebeka palindo po dušu ir šiek tiek pasidažė. Tačiau paakiai vis tiek atrodė kiek patamsėję – nepavyko jų užmaskuoti su pudra. Ulrikai sunkiai sekdavosi planuoti, todėl kaimynus į vakarėlį kitapus tvoros pakvietė tą pačią dieną, patyliukais prasitar-dama apie gimtadienio staigmeną Gabrieliui. Be Elijo jie augino ir už Joelį jaunesnę dukrą Liniją. Panašus vaikų amžius buvo pagrindinė priežastis, dėl kurios šeimos pradėjo tarpusavyje bendrauti. Tada,

Skaitykite likusius
412 iš **432** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

„Johanna Mo parašė neeilinį detektyvinį romaną. Ji užduoda klausimus, į kuriuos nelengva surasti atsakymus: kaip gyventi su kalte ir žinojimu, kad už tavo nusikaltimą apkaltintas kitas žmogus. Tai ne tik gudrus mistinis detektyvas, tai stulbinanti gyvenimo kelionė – ne tik aukos, bet ir nusikaltėlio.“

- Švedijos televizijos kanalas SVT

Kai Hanai buvo devyniolika, jos tėvas buvo nuteistas už žmogžudystę. Slegiama gėdos ji pabėgo nuo mažo miestelio apkalbų ir prisiekė niekada negrįžti. Bet... Po šešiolikos metų, tapusi policininke, Hana atsiduria gimtojoje saloje, apsigyvena savo vaikystės namuose ant jūros kranto. Įsidariusi vietos policijoje Hana stengiasi nūslėpti savo šeimos praeitį, tačiau nepavyksta – naujasis viršininkas yra tas pats policininkas, kuris už žmogžudystę areštavo jos tėvą. Negana to, pirmąją savo darbo dieną ji iškviečiama į nusikaltimo vietą, kur rastas negyvas penkiolikmetis, jos vaikystės draugės sūnus.

Hana pasineria į žmogžudystės tyrimą. Jai į pagalbą paskiriamas policininkas Erikas Lindgrenas, kuris nieko nežino apie kolegės praeitį ir labai stengiasi pralaužti Hanos užsisklendimą. Negali būti skirtingesnių žmonių: ji – vieniša ir uždara, jis – plepus ir bendrauti mėgstantis šeimos žmogus.

Praeities vaiduokliai nepasilieka atsiminimų užkaboriuose. Toli gražu ne visi miestelio gyventojai apsidžiaugė išvydę sugrįžusią Haną – gal tamsios paslaptys geriau liktų neatskleistos...

Johanna Mo (g. 1976 m.) su šeima gyvena Stokholme. Dvidešimt metų ji dirbo literatūros kritike, vertėja ir laisvai samdoma redaktore. 2020 m. vasarą išleistas romanas „Nakties paukštė“ iš karto tapo bestseleriu Švedijoje, tai pirmoji knygų serijos apie neprilygstamąjį policininkų duetą – Haną Dunker ir Eriką Lindgreną – dalis. Paauglystėje Johanna Mo pažinojo žmogų, įvykdžiusį žmogžudystę. Ši neeilinė patirtis ilgam įsirėžė į atmintį, įkvėpdama parašyti tamsią ir kiekvieno siužeto posūkiu stebinančią detektyvinių romanų seriją.

Nuotrauka: Sofia Eckström

ĮTEMPTAS IR TAMSUS SKANDINAVIŠKO DETEKTYVO ŠEDEVRAS

Jeigu jums patinka Larso Keplerio, Cillo ir Rolfo Börjündų detektyvai, jūs privalote perskaityti romaną „Nakties paukštė“.

www.obuolys.lt
Knygos pigiau, įdomiau ir tikrai nemokamai

KITI FORMATAI:
Audio knyga
Elektroninė knyga